

Ridgedale Hotel del 1

Tåget som färdades mellan Cupwae och Aynah var ett mycket speciellt tåg med en brokig blandning unika resenärer. Var och en av dem hade en egen historia, sådana som i regel aldrig blir berättade. Personligen reste jag till Aynah i affärer. Jag hade fått i uppdrag att knäppa en galen fransman som förskingrat pengar från ett stort oljebolag i staterna. De ville ha hans huvud serverat på ett fat. Känslolösa as dessa män, men de gav bra betalt, mycket bra betalt. Jag skulle inte ha några större problem med att likvidera hela jävla företaget, radera de från jordens yta, helt utan kostnad. Men just nu följde jag bara kontraktet och lät inte mina känslor eller principer styra mina handlingar. Det var iallafall vad jag trodde. Men vem var för övrigt jag att döma en annan människa? Jag var en lönnmördare. Jag var vad man skulle kunna kalla en ganska samvetslös människa, men med moral och god förnuftskänsla.

Jag satt i resturangvagnen och drack en kopp te, Rooibos. Mittemot mig satt en äldre man, med en hatt och en fin gammal kavaj. Han drack en espresso och ögnade igenom dagstidningen. Vi bytte inte ett enda ord med varandra. Till slut somnade han och tidningen föll ner i hans knä. Jag tog upp Mörkrets hjärta av Conrad och började läsa. Det regnade ute. Den gamle sov nästan en hel timme. Då och då iakttog jag honom förstulet. Jag såg mig runt omkring. Vagnen var nu helt tömd på folk. Jag hade redan betalat konduktören i förväg. Tågets monotona tuffande var närmast hypnotiskt.

När den gamle vaknade såg jag på honom och log. "Sovit gott?" Den gamle rätade på sig. "Oui bien merci." Plötsligt såg jag att det rann tårar från hans ögon.

"Ni drömde?"

Sa jag och la ifrån mig boken.

"Stämmer. Mycket intensivt dessutom. Jag lärde känna människor som jag aldrig kommer att få träffa igen eftersom jag nu är vaken."

"Ni har inte lust att berätta om den, ja drömmen alltså?"

Den gamle torkade tårarna med en näsduk.

"Visst, varför inte. Om ni är villig att lyssna. Det började med att jag träffade en vacker kvinna som jag förälskade mig i. Hon kändes så fruktansvärt verklig, nästan som om hon var en del av mig själv men ändå inte. Hennes namn var Sophie."

Den gamle började berätta om sin dröm. Jag tvingas medge att jag rycktes med av hans berättartalang och glömde för en stund nästan bort mitt egentliga uppdrag. På bara några få minuter hade han fått mig att gilla honom. En mycket farlig människa med andra ord. Det blev en lång berättelse. Men jag lyssnade gärna. Jag hade ändå inget bättre för mig. Att fördriva tiden på rätt sätt är en konst få människor bemästrar.

"Hur som helst, så slet de henne ur mina armar och släpade henne därifrån. Jag var maktlös. Därav tårarna. Det finns så många känslolösa människor där ute som vill skada andra och ta deras lycka ifrån dem. I den bemärkelsen är det verkligen en förarglig värld vi lever i. Nåja, nu är jag här igen i alla fall, vaken och alert och berättar om min dröm för en fullt främmande människa."

Jag log.

"Tack för att du ville dela med dig främling. Det var sannerligen en intressant dröm. Freud skulle ha älskat den."

Den gamle tittade tittade på sin klocka.

"Oj se där, vad tiden har runnit iväg. Vi är snart framme. Jag måste gå."

Sa han och började plocka ihop sina tillhörigheter.

"Inte så fort..." sa jag och sträckte in min hand i innerfickan.

Den gamle lyfte upp tidningen från sitt knä. Sen gick allt av bara farten. Ett omärkligt men välbekant ljud. Först förstod jag inte vad som hade hänt. Men den jäveln hade skjutit mig. Ljuddämpare. Genom tidningen. Jag såg hålet och sedan i mitten av mitt bröst, en pil med en röd tofs. Jag drog ut den. En giftampull.

"Din illmarige jävel, du har förgiftat mig!" Sa jag och slängde ifrån mig pilen.

Sen spred sig en förlamande känsla i hela kroppen och jag kände mig trött.

"Jag är verkligen ledsen kompis. Men du lämnade mig inga andra val. Oroa dig inte, du kommer bara att slumra till ett tag. Det var ett medvetet val att skona ditt liv. Ha i åtanke att jag kunde ha dödat dig om jag hade velat om du får för dig att fortsätta förfölja mig. Lycka till främling. Adjö."

Det sista jag såg innan det blev svart var hur den gamle försvann ut ur restaurangvagnen och att tåget började sakta in. Sedan följde en sömn utan drömmar.

Cirka två timmar senare vaknade jag upp på en bänk inne i tågstationen. Mitt emot mig satt det en liten pojke och stirrade på mig. Hans mor tillrättavisade honom med tidningen. Brevid mig låg min väska. Jag började känna efter i mina fickor. Min plånbok, mitt pass och alla andra tillhörigheter fanns kvar. Det enda som fattades var pistolen. Det fick mig att känna mig naken.

Så fort jag återfått min sans, min verklighetsförankring, reste jag på mig, tog min väska och gick ut ur tågstationen. Jag tog en taxi till närmsta hotell. Det var fullbokat. Jag åkte vidare till nästa. Samma sak där. Faktum var att alla hotell i stan var fullbokade. Aynah var förvisso en liten stad, men jag hade ändå aldrig varit med om någonting liknande. Jag var i stort sett påväg att åka tillbaka till tågstationen när taxichauffören sa att han kände till ett annat hotell som låg i utkanten av stan. Eftersom jag inte hade mycket att välja på lät jag mig hänges.

Det visade sig att hotellet låg ca 2-3 mil utanför Aynah. Vi åkte in på en lång grusväg som slingrade sig rakt igenom skogen. Ett tag trodde jag att han skulle köra in bland träden och rånmörda mig. Men så tornade ett stort hus upp i slutet av vägen. Det påminde om en gammal herrgård, med fin gårdsplan men som börjat växa igen av vanskötsel. Taxichauffören körde av någon anledning inte in på gårdsplanen, utan stannade en bra bit utanför.

"Du skulle inte kunna köra lite närmare? Min väska är rätt tungt." Sa jag och försökte få ögonkontakt med honom.

Plötsligt började han se nervös ut.

"Hotellets ägare vill inte att man kör in på gården. Ledsen. Vill ni åka tillbaks till stan? "

Jag såg på honom att han ljög.

"Nej" sa jag och tog fram plånboken.

"Vad blir jag skyldig?"

"20 dollar." Sa han och kliade sig i skägget.

Jag gav honom 50.

"Om någon frågar så har du inte sett mig, okej?"

"Visst, inga problem." Sa han och tryckte på en knapp så att bagageluckan öppnades.

Lata jävel, tänkte jag, öppnade dörren och klev ut. Jag tog ut min väska och stängde bagageluckan. Jag han knappt gå åt sidan innan han började backa där ifrån. Jag stod kvar där och tittade på bilen tills den försvann ur mitt synfält. Sen vände jag mig om och tog mig en titt på det grandiosa huset. Det såg närmast uråldrigt ut, ett palats som vävts in i tidens glömska. En gång i världen kunde denna gårdsplan ha varit en mycket vacker plats. Men nu påminde det snarare om resterna från en förlorad värld. Det fanns en uttorkad och igenväxt fontän som inte såg ut att ha brukats på årtionden. Mitt i fontänen stod en staty av Dionysos. Han höll i en klase vindruvor och blickade bort mot fjärran. Det slog mig nu att gården inte hade några grindar. Det klättrade murgröna över hela huset. Vissa fönster var nästan helt igenväxta. Jag stod där och undrade hur gammalt huset kunde vara. Min fantasi skenade iväg. I den delen av mitt mänskliga medvetande färdades jag tillbaka till en helt annan tid. Jag stod där och beundrade min omgivning, beundrade och respekterade skönheten som fanns förborgad i den. Man bör inte ta skönheten för givet. Den finns av en anledning och vi bör vara ytterst tacksama för den. Jag gick upp för trapporna och ställde ner min väska på verandagolvet. På dörren hängde en skylt med texten: Välkommen till Ridgedale Hotel. Jag undrade hur det kommit sig att de valt just det namnet. Det skulle jag få veta senare. Jag var precis på väg att ta tag i handtaget när jag hörde en kråka kraxa till vänster om mig. Den satt på verandaräcket och stod i bjärt kontrast mot skogen som tigande vilade bakom. Fågeln fick den gråmulna dagen att kännas ännu gråare. Jag tog upp väskan igen, öppnade dörren och gick in. När jag gjorde det upplevde jag en känsla som jag aldrig upplevt förut. Det var inte en överklighetskänsla direkt, men något som snuddade därvid.

Foajén var inte anmärkningsvärt stor. Golvet och receptionen var klädd i svart marmor. I taket hängde en ljuskrona, vackra kristaller från en svunnen tid. Det fanns inget nämnvärt av konst eller annat som gav rummet karaktär. Lite väl andefattigt för min smak. Receptionen var tom. Jag gick fram till disken. Där låg en lapp, på vilken det stod följande ' bästa gäst. Eftersom vi nu har lågsäsong här på Ridgedale hotel, har vi tvingats skära ner på personalen. Vi ber därför vår älskvärde gäst att lämna in sitt pass som deposition, välja ut en nyckel på tavlan och checka in sig själv. Middag serveras som det är brukligt i matsalen varje kväll efter klockan 19.00. Trevlig vistelse, hälsningar ledningen.

Det där var något nytt, tänkte jag och kastade en blick på tavlan med nycklar. Allt som allt fanns det 45 rum uppdelat på 3 våningar. Tre nycklar saknades från tavlan, samtliga från tredje våningen. Rum nummer 26,27 och 29. För ett ögonblick övervägde jag att ta ett rum på en helt annan våning för att få vara ifred. Men så bubblade något plötsligt upp inom mig, en instinkt av något slag. Jag valde ut rum nummer 33. Människan är i slutändan ett flockdjur och vi söker oss instinktivt till varandra. Jag lämnade passet i springan i receptionsdisken så som lappen hänvisade, tog min väska och gick ut i en angränsande korridor. I ena änden låg vad som såg ut att vara matsalen, och längst bort i andra änden fanns en hiss med svarta dörrar. Det var verkligen ett fint hotell, gammalt och fint. Det hängde många speglar på väggarna, men än så länge ingen konst. En plats utan konst är en plats utan liv och hopp.

Jag tryckte ner hissen. Den började låta och ha sig, ett mekaniskt väsen som kom närmare och närmare, på

något sätt levande men ändå inte. En rörelse som endast fanns till i mitt medvetande. För en människa på andra sidan jordklotet, eller varför inte bara ett par kilometer här ifrån, var det som om den inte ens existerade. Dörrarna öppnades och det plingade till. Klassisk musik flödade ut i korridoren. Jag skrattade. Vilken kliché. Jag klev in i hissen. Har aldrig gillat hissar, inte ens när det bara är tre våningar, eller två för den delen. I mina ögon är det opålitliga mekaniska monster som bara väntar på rätt tillfälle att få gå sönder och förolycka en drös olycksaliga människor.

Jag tryckte på trean. Dörrarna stängdes och vi färdade långsamt uppåt. Mozarts fioler klädde mitt inre med en falsk känsla av trygghet och lugn. Jag var säker på att dom bara hade satt dit musiken för att man inte skulle höra det gnisslande maskineriet.

Hissen stannade och dörrarna öppnades. Tredje våningen låg tom och tyst. Det hängde något tryckande i luften, en sorts obehagskänsla som jag inte hade upplevt i någon annan del av hotellet. Jag kände det direkt. Jag klev ut i korridoren. Dörrarna stängdes. Jag ryckte till. Längre stod jag bara där och lyssnade efter ett tecken på liv och rörelse. Men det var helt knäpptyst. Kanske innebar det att ingen annan än jag trots allt bodde här på hotellet. Kanske saknades de där tre nycklarna av någon helt annan anledning.

Jag gick fram till rum nummer 33, satte in nyckeln i nyckelhålet och vred om. Låset gick upp.

"So far so good" sa jag för mig själv och knuffade upp dörren försiktigt med foten.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Joakimnordbrandt med Poeter.se id #87879 innehar upphovsrätten